

вного управління соціальними ризиками — не допустити подальшого згорання системи соціального страхування найманих працівників, зниження рівня і обсягів їх соціальних гарантій. В цілому, соціально-орієнтована стратегія державного управління дозволяє здійснити вибір стратегії управління соціальними витратами, а також розробити конкретні заходи щодо її реалізації. Успішність захисту від соціальних ризиків в кінцевому рахунку залежить від того, чи готова держава взяти на себе відповідальність за соціально вразливі верстви населення та забезпечити фінансування соціальних гарантій у сфері трудових відносин, зайнятості, професійної підготовки, охорони здоров'я, культури. При цьому, роль держави полягає не тільки в тому, щоб захистити населення шляхом матеріальної компенсації наслідків соціальних ризиків, але й гарантувати право на захист від соціального відторгнення шляхом реалізації політики соціальної адаптації, інтеграції в активне життя цих членів суспільства. Система державного управління соціальними ризиками повинна будуватися на партнерській взаємодії між суб'єктами і об'єктами управління, коли здійснюється збалансована ув'язка інтересів, потреб і обмежень об'єктів соціального ризику.

1. Антонюк В. П. Проблема бідності та соціальні ризики для розвитку України / В. П. Антонюк // Вісник економічної науки України. - 2016. - № 1. - С. 6-14.

2. Надрага В. І. Управління соціальними ризиками: сутність та механізми / В. І. Надрага // Проблеми системного підходу в економіці. - 2016. - №2. - С. 71-79.

3. Олійник Г. Державно-приватне партнерство як механізм зменшення ризиків соціальної сфери / Г. Олійник // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. - 2015. - №3. - С. 67-72.

Сапоговська Ірина Олегівна
студентка юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник –
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Черабасва О.В.

НАКОПИЧУВАЛЬНА СИСТЕМА ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Від моменту становлення України як самостійної та незалежної держави спостерігаються реформи розвитку та вдосконалення країни. Україна, як демократична держава, проголошує людину, її життя та здоров'я найвищою цінністю. Створення належних умов та їх забезпечення є основними функціями держави. Пенсійне забезпечення є однією з форм гарантій прав людини. Перш за все пенсійні гарантії законодавчо врегульовані у Законі України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 2003 року. Особа внаслідок своїх фізичних та психологічних властивостей потребує на-

лежного забезпечення майбутнього, для цього в Україні в наслідок постійних реформ, створена трирівнева система пенсійного забезпечення. Перший рівень - солідарна система загальнообов'язкового державного пенсійного страхування; другий рівень - накопичувальна система загальнообов'язкового державного пенсійного страхування; третій рівень - система недержавного пенсійного забезпечення[1].

На даний момент другий рівень пенсійного забезпечення не впроваджено в дію, до того моменту поки не буде закріплено на законодавчому рівні порядок перерахунків до Накопичувального фонду України. За ст.2 ЗУ «Про загальне обов'язкове пенсійне страхування», накопичувальна система загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, базується на засадах накопичення коштів застрахованих осіб у Накопичувальному фонді або у відповідних недержавних пенсійних фондах - суб'єктах другого рівня системи пенсійного забезпечення та здійснення фінансування витрат на оплату договорів страхування довічних пенсій і одноразових виплат на умовах та в порядку, передбачених законом. Це у свою чергу перш за все передбачає створення Накопичувального фонду, до якого надходитимуть страхові внески робітників.

Вагомий внесок у розробку проблематики накопичувальної складової державного пенсійного страхування в Україні зробили такі вітчизняні вчені, як: А. Бахмач, Б. Зайчук, О. Коваль, М. Кравченко, Е. Лібанова, М. Ріппа, А. Федоренко, чії наукові здобутки мають значне наукове і практичне значення [2, с.121].

Досліджуючи запровадження в Україні накопичувальної системи, можна виділити як позитивні так і негативні риси. Основними позитивними властивостями накопичувальної системи державного пенсійного страхування є спроможність посилити мотиваційні чинники населення до участі в пенсійному страхуванні[2, с.121]. Більшість населення, знаючи що ці пенсійні внески будуть складати кошти на їх особистому рахунку, мотивуватимуться офіційному працевлаштуватися, не виїждати за кордон на заробітки.

Проте цьому виду пенсійного страхування властиві потужні ризики, особливо в умовах високої волатильності фінансових ринків. Причина можливих проблем криється у труднощах інвестування накопичених ресурсів, а саме в умовах обмежених напрямків інвестування, високого рівня корупції в країні, несприятливого інвестиційного клімату, політичної нестабільності тощо [2, с.121]. Через велику кількість активів, Накопичувальний фонд, може не справлятися зі своєю функцією. Наявні ризики використання приватних коштів цього фонду задля потреб держави, через це Накопичувальний фонд не зможе видавати за першої ж потреби гроші особам.

Умовами запровадження накопичувальної системи є зростання валового внутрішнього продукту протягом двох років не менше ніж на 2% порівняно з попереднім роком, збалансованість бюджету Пенсійного фонду, прийняття законодавчих актів для функціонування накопичувальної системи, проведення тендерів і підписання договорів з компаніями щодо управління активами накопичувального фонду [3, с.92]. Також, передбачається збільшення цього

внеску на 1% кожного року та доведення його до 7%. Накопичувальна система пенсійного забезпечення обов'язково передбачена для осіб віком до 35 років, а для осіб від 35 річного віку призначатиметься добровільно.

Досвід країн світу, де запроваджено накопичувальну систему можна взяти до уваги і у нашій державі. В США діє трирівнева система пенсійного забезпечення: першим рівнем є солідарна система, але її доповнюють інші пенсійні програми, які дають можливість громадянам зберегти свої кошти для пенсійного забезпечення; другий рівень – обов'язкова накопичувальна система; третім рівнем є добровільна приватна накопичувальна система.

Позитивною стороною системи соціального забезпечення США, досвід якої можна використовувати при реформуванні системи пенсійного забезпечення в Україні, є розробка стратегічних аспектів на основі прогнозів змін демографічних і економічних умов [4].

Практика показала, що солідарна пенсійна система самостійно вже не здатна забезпечити гідний рівень життя в існуючих соціально-економічних та демографічних умовах. Найвищий рівень соціального захисту пенсіонерів забезпечують ті країни, де функціонують кілька рівнів (складових) пенсійного забезпечення. Нині накопичувальні системи можна спостерігати в таких країнах, як: США, Канада, Японія, Франція, Німеччина, Австрія, Швейцарія, Великобританія, Польща, Угорщина та ін. [5, с.109]. Оцінюючи демографічний стан нашої держави, то можна помітити, що посилилась швидкість виходу на пенсію через вислугу років, через це солідарна система не в змозі задовольнити всі потреби пенсіонерів, від того і розмір мінімальної пенсії дуже низький. Запровадження накопичувальної системи здійснюється для того, щоб захистити нині працююче населення від демографічної кризи, яку переживає Україна, та направити частину коштів на індивідуальні рахунки застрахованих осіб. Якою б не була солідарна система, дохідність накопичувальної системи для громадян повинна бути вищою, ніж солідарної [6].

Отже, можемо зробити висновок, що на даний момент спостерігається реформування пенсійної системи України. Запропоновано запровадити накопичувальну систему пенсійного забезпечення. Система має свої як негативні так і позитивні риси, що розділяє думки науковців та громадян країни на окремі табори. Деякі з них стверджують, що накопичувальна система дасть стрімкий поштовх до підвищення економічного аспекту країни, інші доводять що це може призвести до втрати українцями своїх коштів, через те що ця система є загальнообов'язковою, в наслідок чого не можливо відмовитися від перерахунку грошей до Накопичувального фонду. Але можна вивести велику перевагу в тому, що особа, яка застрахована, та кошти якої перераховується до фонду, накопичується на її особистий рахунок, в наслідок чого, нехай не у великому обсягу, але підвищення розмір пенсійних виплат.

1. Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування - Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 49-51, ст. 376.

2. Петрушка, О. Накопичувальна система державного пенсійного страхування: пере-

ваги та ризики запровадження в Україні [Текст] / Олена Петрушка // Світ фінансів. - 2015. - Вип. 1. - С. 119-127.

3. Компанієць О.В. Правові основи пенсійного страхування в Україні / О.В.Компанієць// Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр.- О.-2007,- Вип. 30.- С. 90-93.

4. Бондарук І. С. Зарубіжний досвід організації систем пенсійного забезпечення / І. С. Бондарук // Формування ринкових відносин в Україні: збірник наукових праць НДЕІ. – 2009. – Випуск 4 (95). – С. 166–169.

5. Бурка А.В. Накопичувальна система як індикатор ефективності пенсійного забезпечення в Україні/ А.В. Бурка// Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки.- 2016.- Вип.3, Том 1.- С. 108-112.

6. Чуніхіна К.А. Необхідність удосконалення системи пенсійного забезпечення [Текст] / Чуніхіна К.А. // Сборник научных трудов "Вестник НТУ "ХПИ" : Технічний прогрес та ефективність виробництва №63 - Вестник НТУ "ХПИ", 2010.

Семенкова Наталія Ігорівна

студентка юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник –

викладач кафедри цивільно-правових

дисциплін *Андрієвська Л.О.*

ДЕЯКІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ УСНОГО ПРАВОЧИНУ

Кожен із нас у повсякденному житті майже щодня укладає договори (правочини), не звертаючи на це особливої уваги. Заходячи до магазину, віддаючи речі на зберігання стаємо учасниками договору схову, купуючи різні речі, продукти харчування - договору купівлі-продажу, користуючись громадським транспортом - договору перевезення. Так чи інакше ми всі є учасниками цивільних відносин[1].

Проблеми правочинів посідають чи не найголовнішу роль у цивільному законодавстві. Загальні вимоги, правомірність, наслідки, форми - всі ці та багато інших категорій є важливим аспектом при укладанні правочину. На наш погляд, варто звернути увагу саме на форму вчинення правочину.

Форма правочину та способи волевиявлення передбачені ст. 205 ЦК України, а саме: правочин може вчинятися усно або в письмовій (електронній формі). Сторони мають право обирати форму правочину, якщо інше не встановлено законом. Правочин, для якого законом не встановлена обов'язкова письмова форма, вважається вчиненим, якщо поведінка сторін засвідчує їх волю до настання відповідних правових наслідків. У випадках, встановлених договором або законом, воля сторони до вчинення правочину може виражатися її мовчанням[2]. На перший погляд все здається зрозумілим, є чітке визначення терміну, але що стосується усних правочинів, виникає велика кількість зауважень і питань. Згідно ч.1,3 ст. 206 ЦК України усно можуть вчинятися правочини, які повністю виконуються сторонами у момент їх вчинення, за винятком правочинів, які підлягають нотаріальному посвід-